

Az a liberális demokrácia, ahol a kommunisták nyernek

2024 július 13. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Marine Le Pen és pártja úgy csúszott mandátumok számában a harmadik helyre, hogy egyéniben, egy az egy ellen a Nemzeti tömörülés kapta a legtöbb szavazatot.

Most, hogy a teljes nyugati és általuk hazánkba telepített liberális *elit* kiörömkölte magát a francia választás második fordulóján, érdemes megnézni, hogy mit?l lesz Franciaország demokrácia, míg Magyarország egy választási autokrácia ezen emberek szemében. Merthogy Franciaországban a vörös csillagos logóval ellátott Francia Kommunista Pártot is soraiban tudó koalíció sikeresen megszerezte a parlamenti mandátumok mintegy 60 százalékát, amely egyébként darabszámra külön-külön kevesebb szavazatot kapott, mint a harmadik helyezett Nemzeti Tömörülés. A furcsa eredményre a tiszta többségi elven alapuló francia választási rendszer ad választ, éppen az az elem, amely a legtöbb kritikát kapja idehaza az ellenzéki oldalról.

Alapvetően két párhuzamos felfogás érzékelhet? jelenleg a liberális értelmiség soraiban:

1.: Franciaországban gy?ztt a demokrácia, mert Macron elnök húzott egy Márki-Zayt, és összefogott azokkal, akikkel megígérte, hogy nem fog. Ennek a sikernek az egyik ered?je a tisztán többségi francia választási rendszerben keresend?.

2.: Magyarországon a kormánypártoknak lejt a választási rendszer, mert a vegyes többségi lebonyolításban hangsúlyos az egyéni választó kerületek jelenléte (amit aztán valamelyest kompenzál a listás szavazás), tehát ez egy választási autokrácia, hiszen itt hiába fog össze a liberális kommunistával, mégsem nyer. Meg egyébként is kétharmad, meg mucsá.

Nos, az a rossz hírem van, hogy ha a magyar választási rendszer választási autokrácia (nem az), akkor a francia választási rendszer maga Lucifer koronázási szertartása (nem az).

Marine Le Pen és pártja úgy csúszott mandátumok számában a harmadik helyre, hogy egyéniben, egy az egy ellen a Nemzeti tömörülés kapta a legtöbb szavazatot, több mint 10 millió választó tette le mellettük a voksukat, míg Macronék 6,5, az Új Népfront pedig 7 millió választóval végzett. Ez összesen 13 millió, miközben Le Penék mellett a jobboldalon ott vannak a republikánusok is 2,5 millió szavazóval, vagyis a jobb-bal küzdelem eredmény szavazatokban 12,5 a 13 millió szavazat ellenében zárult. Ez legalábbis szoros. Ehhez képest a mandátumok mást mutatnak: a két jobboldali párt 210 helyet tudhat magáénak a Nemzetgy?lésben, míg Macron és Mélanchon összesen 339 mandátumot szereztek. Ez közel sem arányos a fent ismertetett szavazatszámokkal.

Ennek oka, hogy Franciaországban úgynevezett egymandátumos választókerületek vannak, melynek logikája a magyar egyéni választókerületekhez hasonló, azzal a különbséggel, hogy esetünkben kétfordulós választásokról beszélünk. A Nemzetgy?lés 577 tagjának mindegyikét ilyen egyéni választókerületekb?l választják ki, vagyis gyakorlatilag hiába van sok választója egy-egy pártnak, ha bizonyos körzetekben "túlnyeri" magát. Ez történt a Nemzeti Tömörüléssel is. Mivel az egyes körzetekben a mandátum megszerzéséhez nem kell valamilyen meghatározott többség, például abszolút többség (50 százalék plusz egy szavazat), ha az ellenfelek egyes körzetekben alul, a saját jelöltünk pedig felül teljesít, a kompenzációs lista hiánya miatt gyakorlatilag "elvesztett szavazat" minden voks, amelyet a relatív többség megszerzésén felül kap az adott jelölt. S míg a lokális érdekek képviselőiben igenis komoly létjogosultsága van az egymandátumos választókerületeknek, a kompenzációs lista hiánya komoly demokratikus deficitet jelent, hiszen az országos választói akarat artikulációját az elvesztett szavazatok magas száma jelent?sen csorbítja.

Ebben a rendszerben értelemszerűen a második forduló el?tti visszalépés– éppen az egymandátumos körzetek, illetve a kompenzációs lista hiánya miatt– gyakorlatilag a választások kimenetelét teljes mértékig képes befolyásolni. Ez a második demokratikus deficit, hiszen valójában olyan pártok álltak össze, amelyek a kampányban azt ígérték, képtelenek lesznek érdemben együttm?ködni. Most viszont muszáj lesz.

Miközben a liberális értelmiség és politikai elit a fenti körülmények között összehozott baloldali nagykoalíciót ünnepli, érdemes felidézni, hogy a dolog igazi pikantériája, hogy idehaza az ellenzék 2014 óta mantrázik arról, hogy a választási rendszer ellehetetleníti ?ket, annak többségi eleme– vagyis az egyéni választókerületek–bebetonozzák a Fidesz-KDNP négyévenkénti gy?zelmét. Vagyis ha a kommunista koalíció közel kétharmadot szerez a szavazatok 50 százalékával, az demokratikus, de ha a magyar kormánypártok szereznek kétharmadot a szavazatok kétharmadával, az diktatúra.

Azt ugyanis kifelejtik a választási reformisták, hogy idehaza a 199 országgy?lési képvisel?b?l csupán 106-ot választunk a francia rendszerhez hasonlóan, míg a maradék 93 képvisel?t arányos rendszerben, listáról. Vagyis míg a fényességes liberális demokráciában elvesztett szavazatok milliói alakítják a választás eredményét, addig idehaza az arányos rendszer is megjelenik a választásban. Hogy az ellenzék ezek mellett is ilyen súlyos vereségeket szenved ciklusonként, arra nehéz mást mondani, mint hogy tetszetek volna érdemi alternatívát építeni.

Szalai Szilárd

www.pestisracok.hu

Ajánló